

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 357/2025-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Štefánia Buzgová s.r.o., Vyšná Hutka 171, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/50/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/50/2013 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV sa **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/50/2013 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **3 000 eur**, ktoré mu **je** Mestský súd Bratislava IV **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyni sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevýhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 357/2025 z 12. júna 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručенú ústavnému súdu elektronickou formou 10. apríla 2025, v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/50/2013 [(ďalej len „napadnuté konanie“), pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike]. Vo zvyšnej časti namietajúcej porušenie označených práv postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/94/2020 odmietol sťažnosť ako neprípustnú z dôvodu prekážky *res iudicata* podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu od každého z označených porušovateľov práv primerané finančné zadosťučinenie 8 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu spolu s jeho manželkou 31. októbra 2012 domáha od žalovaných vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť plnením náhrady škody (uplatnenej žalovanými proti sťažovateľovi a jeho manželke, pozn.) na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 4C/40/2004 z 30. mája 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/260/2008 z 26. januára 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), keďže ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 71/2011 z 9. júna 2011 zrušil rozsudok krajského súdu a ten následne zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V priebehu napadnutého konania okresný súd vydal 28. februára 2013 platobný rozkaz, proti ktorému podali žalovaní 19. marca 2013 odpor, a uznesením č. k. 22C/50/2013-153 z 28. októbra 2014 napadnuté konanie prerušil, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci posúdenia nároku na náhradu škody vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 4C/40/2004. Okresný súd uznesením č. k. 22C/50/2013-286 zo 7. februára 2023 rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní, keďže v súvisiacom odvolacom konaní iniciovanom sťažovateľom a jeho manželkou proti rozsudku okresného súdu č. k. 4C/40/2004-1694 z 27. novembra 2018 krajský súd uznesením č. k. 5Co/94/2020-2358 z 31. októbra 2022 pripustil späťvzatie žaloby, napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a konanie zastavil. V tejto súvislosti sťažovateľ akcentuje, že k zastaveniu konania došlo bez toho, aby odvolací súd zodpovedal prejudiciálnu otázku (vznik nároku žalovaných na náhradu škody, pozn.), ktorá bola jediným dôvodom prerušenia napadnutého konania o vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Mestský súd uznesením č. k. 22C/50/2013-306 z 2. augusta 2023 zrušil vydaný platobný rozkaz č. k. 30Ro/1424/2012-43 z 28. februára 2013 a vyzval sťažovateľa a jeho manželku na vyjadrenie k podanému odporu. V tejto nadväznosti rozporuje postup mestského súdu, ktorý o zrušení platobného rozkazu rozhodol až po viac ako 10 rokoch, ako aj pri nariaďovaní súdneho pojednávania, keď sťažovateľovi 2. augusta 2023 potvrdil termín pojednávania na 4. august 2023 a upovedomenie o zrušení tohto termínu z 3. augusta 2023 mu bolo doručené v rovnaký deň len mailom a na poštovú prepravu bolo odovzdané až 7 hodín po pôvodne nariadenom termíne pojednávania. Podľa sťažovateľa mestský súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o jeho

návrhu na vydanie čiastočného rozsudku z 31. decembra 2023 a jeho sťažnosť na prietahy v konaní z 18. februára 2025 predsedníčka mestského súdu vyhodnotila ako opodstatnenú. Sťažovateľ rozporuje fakultatívne prerušenie napadnutého konania a s odkazom na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 393/06-30 z 27. marca 2007 akcentuje, že ani prerušením konania účastník nestráca právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a podľa nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 246/2021 zo 7. septembra 2021 v prípade neúnosne trvajúcej absencie právoplatného rozhodnutia v súvisiacom konaní je potrebné zvážiť aj pokračovanie v prerušenom konaní aj bez návrhu podľa § 165 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

4. Vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľ rozporoval, že o odvolaní rozhodol až po tri a pol roku, keď v poradí už tretie odvolacie konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, čím podľa sťažovateľa vedome nerozhodol o (ne)existencii hmotnoprávneho nároku na náhradu škody, a tým priamo ovplyvnil aj dĺžku napadnutého konania. Zároveň krajský súd postupoval v rozpore s § 390 CSP, podľa ktorého bol povinný v konaní rozhodnúť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa sťažovateľa sa prejednávaná vec nevyznačuje právnou ani skutkovou zložitou, k predĺženiu trvania napadnutého konania neprispel, avšak napriek tomu dochádza k zbytočným prietahom, a tým aj intervencii do základného práva na súdnu ochranu. Na podklade uvedeného odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

6. Reflektujúc vyjadrenie zákonného sudcu, predsedníčka mestského súdu uviedla, že mestský súd v priebehu celého konania vykonáva úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu, a to od počiatočnej fázy konania a vydania platobného rozkazu, až po prerušenie napadnutého konania, počas ktorého priebežne sledoval stav súvisiaceho súdneho konania, keď bezprostredne po doručení uznesenia krajského súdu č. k. 5Co/94/2020-2358 vydal uznesenie o pokračovaní v napadnutom konaní, avšak v dôsledku sťažovateľom a jeho manželkou podaného dovolania proti označenému rozhodnutiu krajského súdu považoval za potrebné počkať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý o dovolaní rozhodol uznesením sp. zn. 9Cdo/144/2023 (právoplatné 3. februára 2025, pozn.). Súdne pojednávanie nariadené na 4. august 2023 zrušil z dôvodu absencie repliky a dupliky, keďže v dôsledku prerušenia konania nebol odpor proti platobnému rozkazu zaslaný žalobcom na vyjadrenie. Ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 381/2020, I. ÚS 304/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

9. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

10. Z hľadiska povahy veci ústavný súd konštatuje, že konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (I. ÚS 252/2025, IV. ÚS 192/2025). Na strane druhej je nutné rezultovať istú mieru skutkovej zložitosti, keďže rozhodnutie v napadnutom konaní záviselo od právneho posúdenia a rozhodnutia v súvisiacom konaní. Ústavný súd však pripomína, že ani právne či skutkovo sebanáročnejší prípad nesmie trvať v právnom štáte dlhú dobu (m. m. I. ÚS 688/2014, I. ÚS 434/2021, III. ÚS 547/2023). V správaní sťažovateľa neboli zistené skutočnosti majúce vplyv na celkovú dĺžku napadnutého konania.

11. Bez potreby podrobných analýz jednotlivých úkonov v napadnutom konaní je pre ústavný súd podstatné, že mestský súd (predtým okresný súd) nepostupoval v súlade s požiadavkou na konanie bez zbytočných prietáhov (§ 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a čl. 17 Civilného sporového poriadku) a bol opakovane absolútne nečinný, a to v období od 22. novembra 2013 (sporovým stranám odoslal uznesenie krajského súdu č. k. 8Co/590/2013-125 z 11. novembra 2013, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu žalobcov na vydanie predbežného opatrenia, pozn.) do 21. júla 2014 (pokyn na pripojenie súdneho spisu sp. zn. 4C/40/2004, pozn.), t. j. nečinnosť takmer osem mesiacov. Mestský súd zostal nečinný aj od doručenia návrhu sťažovateľa na vydanie čiastočného rozsudku v napadnutom konaní (doručený 2. januára 2024, pozn.) do 25. januára 2025, keď zákonný sudca vydal pokyn na repliku žalovaných k vyjadreniu žalobcov k odporu a návrhu na vydanie čiastočného rozsudku (žalobcovia svoje vyjadrenia doručili už 7. a 9. novembra 2023, pozn.), čo predstavuje nečinnosť viac ako jeden rok.

12. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa k mailovému oznámeniu zrušenia termínu súdneho pojednávania (bod 3 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd poukazuje na analogickú aplikáciu postupu pre predvolanie na jednotlivé procesné úkony, ktoré sa uskutočňuje spravidla písomne, prípadne telefonicky alebo inými vhodnými prostriedkami (§ 100 ods. 2 CSP). Z obsahu súdneho spisu je zreteľné, že sťažovateľ bol o zrušení termínu pojednávania upovedomený mailom 3. augusta 2023, t. j. deň pred nariadeným termínom pojednávania, a o tejto skutočnosti sa aj oboznámil,

keďže sa obratom v rovnaký deň mailom dopytoval na dôvody zrušenia. Uvedený postup mestského súdu je preto aj v spojení so zásadou hospodárnosti konania a snahy o čo najmenšie zaťažovanie strán procesnými úkonmi (§ 100 ods. 1 CSP) akceptovateľný. Navyše, ústavný súd z obsahu súdneho spisu zistil, že upovedomenie o zrušení termínu súdneho pojednávania spolu s uznesením o zrušení platobného rozkazu a výzvou na vyjadrenie k podanému odporu boli sťažovateľovi 3. augusta 2023 odoslané aj na mestskému súdu známou adresu jeho pobytu, ktoré si v odbernej lehote neprevzal a na jeho žiadosť mu mestský súd predmetné písomnosti poslal mailom 13. októbra 2023.

13. V reflexii na sťažovateľom zmieňovaný nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 246/2021 zo 7. septembra 2021, podľa ktorého v prípade neúnosne trvajúcej absencie právoplatného rozhodnutia v súvisiacom konaní je potrebné zvážiť aj pokračovanie v prerušenom konaní aj bez návrhu podľa § 165 ods. 1 CSP a otázku, ktorá vyvolala prerušenie konania, posúdiť ako prejudiciálnu otázku podľa § 194 ods. 1 CSP s možnou následnou konzekvenciou obnovy konania v prípade odlišného posúdenia predmetnej otázky pri rozhodovaní v súvisiacom konaní *ex post* (č. 41/2021 ZNaU), je nutné judikovaný právny názor vždy vykladať v konkrétnych okolnostiach. To je aj prípadom sťažovateľa, keďže prerušenie napadnutého konania trvalo síce dlhšie obdobie, a to od 20. júla 2015, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie o prerušení konania z 28. októbra 2014 (právoplatné v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6Co/259/2015-199 z 30. júna 2015, pozn.), do vydania uznesenia o pokračovaní v napadnutom konaní zo 7. februára 2023 (právoplatné 8. marca 2023, pozn.), t. j. viac ako 7 rokov a 6 mesiacov, na druhej strane v označenom náleze (sp. zn. IV. ÚS 246/2021) bolo ku dňu rozhodnutia ústavného súdu konanie prerušené viac ako 12 rokov, čo predstavuje v porovnaní s prejednávanou vecou sťažovateľa dlhší časový úsek. V tomto kontexte preto ústavný súd upriamuje pozornosť na už publikované rozhodnutie, podľa ktorého ak by pripustil výklad, ktorým by prerušenie konania zakladalo nečinnosť orgánu verejnej moci, a tým aj porušenie základných práv a slobôd osôb, ktorých sa prerušenie týka, inštitút prerušenia by prestal byť aplikovateľný, pretože jeho aplikácia *lege artis* by vždy znamenala prezumpciu porušovania základných práv a slobôd orgánom verejnej moci, čo nie je v žiadnom smere prípustné (I. ÚS 153/2021, č. 37/2021 ZNaU, I. ÚS 124/2024, II. ÚS 184/2024). *Ipsa facto*, prerušenie konania samo osebe neznamená vznik či existenciu zbytočných prietáhov, ale tieto môžu nastať v období pred prerušením konania alebo v postupe orgánu verejnej moci nasledujúcom po skončení prerušenia a pokračovaní v konaní. Alternatívne, zbytočné prietahy môžu vzniknúť v súvisiacom konaní, a tým negatívne ovplyvniť aj dĺžku prerušeného súdneho konania. Potom je na úvahe všeobecného súdu, či po zvážení všetkých skutkových a právnych skutočností bude pokračovať v konaní a určitú otázku sám posúdi (§ 194 ods. 1 CSP), alebo konanie ponechá prerušené, a to práve s ohľadom na otázku právnej istoty strany konania a eventuálny konflikt právnych názorov. Vlastným posúdením predbežnej otázky a rozhodnutím vo veci by bola síce právna istota strany pôvodne prerušeného konania odstránená, ale len dočasne, keďže k jej úplnému potvrdeniu alebo naopak prelomeniu dochádza až meritórnym rozhodnutím v súvisiacom konaní *ex post*. Odlišné právne posúdenie v súvisiacom konaní tak má za následok nielen prelomenie právnej istoty, ale aj jej úplnú negáciu, keďže môže založiť dôvod obnovy konania.

14. Prednesené úvahy však majú svoje mantinely, pretože k stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom (bod 8 tohto

nálezu, pozn.). Nie je preto akceptovateľná argumentácia mestského súdu, ktorý síce vydal uznesenie o pokračovaní v napadnutom konaní, ale ďalej nekonal a čakal na rozhodnutie o dovolaní (bod 6 tohto nálezu, pozn.). Práve právoplatným skončením konania vedeného mestským súdom pod sp. zn. 4C/40/2004 došlo k odpadnutiu prekážky, pre ktorú sa napadnuté konanie prerušilo, a tým sa založil aj dôvod na pokračovanie v napadnutom konaní (§ 165 ods. 1 CSP).

15. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy (body 11 a 14 tohto nálezu, pozn.), ktorými došlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny:

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ na základe vlastných tvrdení o existencii zbytočných prietahov v napadnutom konaní namieta porušenie práva na súdnu ochranu. Ústavný súd primárne poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy [obdobne čl. 36 ods. 1 listiny (m. m. IV. ÚS 312/04, II. ÚS 621/2014, II. ÚS 15/2020, I. ÚS 32/2024)]. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). *In concreto*, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) môže byť porušené v dôsledku existencie zbytočných prietahov v konaní orgánu verejnej moci len za kumulatívneho splnenia, že (i) v rozporovanom konaní ústavný súd zistí a vo svojom rozhodnutí vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a (ii) intenzita zbytočných prietahov vo svojej podstate znamená úplné zmarenie možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ktorých ochrany sa domáha (III. ÚS 49/04, III. ÚS 348/05, I. ÚS 271/2021), čo sa prednostne predpokladá v niekoľkoročnom, spravidla desiatky rokov trvajúcim konaní, čo ale nie je prípad sťažovateľa (bližšie body 2, 3, 11 a 13 tohto nálezu, pozn.).

17. Napriek tomu, že celková dĺžka napadnutého konania nie je s ohľadom na predmet konania akceptovateľná, čo ústavný súd zohľadnil v rámci posudzovania zásahu do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, avšak nezistil pochybenia takej intenzity, ktoré by umožňovali rezultovať záver o porušení práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, a preto v tejto časti sťažnosti nevyhoviel [§ 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde (bod 5 výroku tohto nálezu)].

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

18. Keďže v napadnutom konaní nebolo rozhodnuté, ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

19. Sťažovateľ sa domáha, aby mu ústavný súd od mestského súdu priznal primerané finančné zadost'učinenie 8 500 eur. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť mestského súdu a uložený príkaz konať, majúc na pamäti, že cieľom priznania finančného zadost'učinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie 3 000 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (body 3 a 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

20. Ústavný súd sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia (bod 4 výroku tohto nálezu) za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 371 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 14,84 eur, t. j. spolu 771,68 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu